

Katrine Køster Holst

Om å se på en brøytekant og tenke på et fjell.

Jeg går langs bilveien. På asfalten ligger fortsatt spredte områder med is på steder hvor solens stråler ikke har fått tak ennå. I veikanten ligger snøen i en kompakt, loddrett brøytekant på knapt over en meter. Brøytekantens side vendt mot veien er som kappet i et snitt. Bølgeformede strektegninger av luftforurensning kommer til syne i gråtoner mellom tykke og tynne lag av hvitere snø. Det er varmere i været, og i tiden fremover vil snømassene ikke lenger bygge seg opp, men gradvis synke sammen og smelte bort.

Neste år vil jeg gå langs samme vei og gjenfinner liknende brøytekanter. På avstand vil de være like, men ved nærmere ettersyn vil det være forskjeller. Hvilke parametere er endret, og hvordan har det påvirket form og avtegninger? Det kunne vært en kaldere vinter, frostperioden kunne blitt avbrutt av plutselige varmebølger, eller trafikken kunne ha blitt omdirigert i en periode.

Denne brøytekanten har noe til felles med mange andre former jeg ser i landskapet, uavhengig av skala, tid og materie. Enorme fjellkjeder, små ørkenroser og trærnes forgreninger — de blir alle skapt gjennom enkle gjentakelser som påvirkes av ulike ytre omstendigheter. Når jeg ser på denne kanten i snø får jeg et glimt inn et språk, formenes språk, som knytter ting sammen i stedet for å skille dem fra hverandre.

Slik kan jeg se på en brøytekant og tenke på et fjell.

April 2018, Schwartz gate, Drammen